

वृष्णीनां वासुदेवोऽस्मि पाण्डवानां धनञ्जयः । मुनीनामप्यहं व्यासः कवीनामुशना कविः ।
 दण्डो दमयतामस्मि नीतिरस्मि जिगीषतां । मौनञ्चैवास्मि गुह्यानां ज्ञानं ज्ञानवतामहं ।
 यच्चापि सर्वभूतानां वोजं तदहमर्जुन । न तदस्ति विना यस्मान्मया भूतञ्चराचरं ।
 नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप । एष त्वद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया ।
 यद्यदिभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा । तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोऽश्रमम् ।
 अथ वा ब्रह्मैतत् किं ज्ञातेन तवाकर्जुन । विष्टभ्याहमिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत् ।
 इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्वणि भगवद्गीतापर्वणि भगवद्गीतासूपनिषत्सु श्रीकृष्णार्जुनसंवादे विभूतियोगोनाम दशमोऽ
 ध्यायः ॥ भीष्मपर्वणि तु चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

॥ अर्जुन उवाच ॥ मदनुराहाय परमं गुह्यमध्यात्मसंज्ञितं । यत्त्वयोक्तं वचनेन मोहोऽयं विगतो मम ।
 भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो मया । ततः कमलपत्राच्च माहात्म्यमपि चाव्ययं ।
 एवमेतद्यथा त्वमात्मानं परमेश्वर । द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमेश्वरं पुरुषोत्तम ।
 मन्यसे यदि तच्छक्यं मया द्रष्टुमिति प्रभो । योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययं ।
 ॥ भगवानुवाच ॥ पश्य मे पार्थ रूपाणि शतशोऽथ सहस्रशः । नानाविधानि दिव्यानि नानावर्णाकृतीनि च ।
 पश्चादित्यान् वसून् रुद्रानश्विनौ मरुतस्तथा । बह्व्यदृष्टपूर्वाणि पश्चात्सूर्याणि भारत ।
 इहैकस्य जगत्कृत्स्नं पश्चाद्य सचराचरं । मम देहे गुडाकेश यच्चान्यत् द्रष्टुमिच्छसि ।
 न तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा । दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमेश्वरं ।
 ॥ सञ्जय उवाच ॥ एवमुक्त्वा ततो राजन् महायोगेश्वरो हरिः । दर्शयामास पार्थाय परमं रूपमेश्वरं ।
 अनेकवक्त्रनयनमेकाहुतदर्शनं । अनेकदिव्याभरणं दिव्यानेकाद्यतायुधं ।
 दिव्यमाल्याम्बरधरं दिव्यगन्धानुलेपनं । सर्वाश्चर्यमयं देवमनन्तं विश्वतोमुखं ।
 दिवि सूर्यसहस्रस्य भवेत् युगपदुत्थिता । यदि भाः सदृशी सा स्यात् भासस्तस्य महात्मनः ।
 तत्रैकस्य गजत्कृत्स्नं प्रविभक्तमनेकधा । अपश्यदेवदेवस्य शरीरे पाण्डवस्तदा ।
 ततः स विस्मयाविष्टो हृष्टरोमा धनञ्जयः । प्रणम्य शिरसा देवं कृताञ्जलिरभाषत ।
 ॥ अर्जुन उवाच ॥ पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसङ्घान् । ब्रह्माण्मोक्षं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुर
 गांश्च दिव्यान् ।
 अनेकबाह्वदरवक्त्रनेत्रं पश्यामि त्वां सर्वतोऽनन्तरूपं । नान्तं न मध्यं न पुनस्तवादिं पश्यामि विश्वेश्वर विश्वरूपं ।
 किरीटिनं गदिनञ्चक्रिणञ्च तेजोराशिं सर्वतो दीप्तिमन्तं । पश्यामि त्वां दुर्निरोद्धं समन्तात् दीप्तानलार्कद्युति
 मप्रमेयं ।
 त्वमचरं परमं वेदितव्यं त्वमस्य विश्वस्य परं निधानं । त्वमव्ययः शाश्वतधर्मगोप्ता सनातनस्त्वं पुरुषो मतो मे ।
 अनादिमथ्यान्तमनन्तवीर्यमनन्तबाहुं शशिसूर्यनेत्रं । पश्यामि त्वां दीप्तज्जटाश्रवत्कं स्तेजसा विश्वमिदं तपन्तं ।
 द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः । दृष्ट्वाऽद्भुतं रूपमिदं तवोयं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मनः ।